

тително и горчиво като пелин проникна в целото му същество и сякаш че го отрови. Тя като да разбра своята грешка и се опита да го успокои . . . Никога, обаче, той не бе се връщал в къщи толкова разтревожен и унил.

Сякаш да се прости с тоя спомен, той махна с ръка и стана от канапето като ужилен. Крачейки из чисто измазаната стаичка с нисък и боядисан таван той пак се залови за своята стара болка. „Да, късно е вече“ мина пак през ума му. Сякаш да задоволи един вътрешен глас, който постоянно го караше да недоумява, той толкова пъти вече бе си отговарял тъй. Но никога като днес тоя вътрешен глас не бе го излагал на такова мъчително недоумение. Сякаш никога той не беше се чувствувал толкова самотен и излишен . . . „Наистина, аз нищо не мога да ѝ дам“! добави той в себе си. Не на среща като да отиваше той след малко, не . . . Сякаш имаше да влиза той в некой храм и да косне и оскверни нещо свето. Той се питаше какво може да излезе от всичко това и не е ли време вече да тури край на тия срещи . . . Защото истината над всичките истини си оставаше една и съща — че той е възрастен. А тая истина никога не бе в състояние да затъмни. Лека полека мисълта, която безспирно тровеше живота на Миткова, пак завладе неговия ум. И в душата му като да се отвори пак същата мъчителна и страшна празнота . . .

В тоя момент тежка горест за нещо безвъзвратно изчезнало и непоправимо го притисна. Той се спре като унесен пред своя портрет от младини. В хубави рамки бе поставен тоя спомен от отдавна погребаната младост. Лъчите на залезващото слънце осветяваха слабо и мечтателно лице на млад гимназист с едвам наболи мустачки. Очите му заплуваха в сълзи и той въздъхна като по отдавна лелена и скъпа мечта. „Върни се, хубава младост“! пошепна той и стисна безсилно ръце. И едвам сега той разбра каква дълбока трагедия се крие в всеки човешки живот.

„Не мога повече, махна той с ръка, ще ѝ кажа истината“. И той затърси книга и перо да ѝ пише. Но вместо да стори това той безсилно се отпусна пак на канапето . . . Нима тя не знаеше, че той е толкова възрастен? Ами че това вече ѝ го каза онзи момък, нейният уж кандидат. Нещо повече — тя знаеше, че той е и женен. И все пак тя продължаваше да го обича . . . За него тя правеше жертви, които не беха по силите на едно момиче и граничеха с геройството. А той? . . . Той ще иска да мине за малодушен и дори за подъл пред такова храбро момиче. Той си спомни всичко що бе чел некога за един от героите на Тургенева — Рудин.